

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Giorgio Del Vecchio. — *Justiția.*

Jurisprudența Română. — *Curtea de Apel din București*
S. I. = Paternitate și filiațiune. — Titlu de naștere. — Pose-
slune de Stat. — Dovadă (Henny Bogdan în calitate de tu-
tore cu Niculae și Aristide Basilescu).

Judecătoria Ocol. II Urban București. — Servitute de lumi-
nă. — Dacă poate fi constituită. — (Dr. Gh. Dumitrescu în
calitate de tutore cu Tantz Dr. Văleanu).

JUSTIȚIA

de

Giorgio Del Vecchio

Din îndemnul d-lui Mircea Djuvara, eminentul profesor al Facultății de Drept din București, a apărut în volum, sub titlul de mai sus, partea primă a studiului filosofic asupra „Justiției” din vasta operă a savantului decan al Facultății de drept din Roma, Giorgio Del Vecchio.

Traducerea excelentă a acestei importante lucrări se datorește d-lui Vladimir Boantă doctor în drept și laureat al Universității din Roma.

In introducerea care precede această minunată operă juridică, d-l Mircea Djuvara, arată în câteva pagini „impozanta construcțiune juridică a Dreptului pe care Giorgio Del Vecchio a clădit-o în multiplele sale lucrări, printr'o lungă viață de muncă minuțioasă, metodică și entusiastă”.

Cea mai edificatoare recenzie care se poate face acestei strălucite lucrări, este cea de a reproduce chiar, două capitolele din cuprinsul ei:

Justiția ca atitudine necesară și fundamentală a conștiinței, ideea de alteritate (considerarea altuia ca subiect).

Este, un fapt demn de notat și nici de cum greu de explicat că și concepția proprie sau „juridică” de justiție a fost descoperită și meditată într'un asemenea fel *ab antiquo*. O asemenea concepție, într'adevăr, procedează direct din natura intimă a conștiinței și reprezintă una din atitudinile ei necesare și fundamentale.

Ființa subiectivă, întrucât are conștiința de sine, își contrapune în mod necesar un obiect, care intră, prin însuși faptul acesta, în sfera conștiinței. Antiteza dintre *eu* și *non eu* este dominată și cuprinsă de eul însuși, care trăiește și se dezvoltă prin această

perpetuă dublare și refracție a sa. Acesta este unul din canoanele elementare ale idealismului critic, pe care analiza gnoseologică l-a pus deja în plină lumină și prin care se ajunge a se depăși deopotrivă dogmatismul ontologic și empirismul pozitivist (care este de altfel tot o formă de dogmatism).

Ceeace însă critica n'a pus îndeajuns în relief, până acum, este că obiectul, pe care subiectul și-l contrapune, poate fi la rândul său recunoscut de acesta *ca subiect*: în această ipoteză naște un nou raport, care nu mai este reducibil la formula anti-tetică generală *eu* și *non eu*, ci trebuie conceput, în mod precis, ca un raport intersubiectiv adică între un *eu* și un *alt eu*. Nici acest raport nu este (cum ar putea fi reprezentat sub o formă dogmatică, printr'o comodă dar iluzorie ipostază) un *datum* extrinsec, prins în mod pasiv și întâlnit, ca din întâmplare, de subiect; el are sediul său propriu în conștiință; este și el, o atitudine imanentă și de neînălțurat, o funcțiune *a priori* a conștiinței. Dacă privim bine raportul general, enunțat mai sus, (dintre subiect și obiect, *eu* și *non eu*), el nu este desființat și nici întunecat prin acest fel nou, de a lua atitudine, al spiritului subiectiv; în el concurează aceleași elemente, ca și în cel dintâiu, dar complicate și ca și încrucișate prin noua lor formă, în așa fel încât constituie o îmbogățire intrinsecă sau o *potențare* a vieții spiritului însuși. La forma primă și mai simplă de aniteză, dintre subiect și obiect, se adaugă, sau se suprapune — în definitiv — cealaltă formă, în care subiectului nu-i mai corespunde numai un obiect, ci și un obiect care este în același timp subiect; aceasta înseamnă, printr'o implicațiune logică, că subiectul, prim termen al raportului, se pune pe sine însuși, nu numai ca subiect, dar și ca obiect, în cel de-al doilea termen. A recunoaște *în alții o subiectivitate*, echivalează — în fapt — cu a recunoaște *în sine o obiectivitate* (o existență a unui obiect), în comparație cu subiectivitatea altuia.

S'ar putea totuși aduce, asupra acestui punct, o obiecțiune: anume aceea că, în timp ce punerea unui obiect — în genere — este, în mod intrinsec necesară pentru afirmarea unei autoconștiințe (căci ea cuprinde tocmai o relațiune între *eu* și *non eu*) aceeași necesitate nu apare tot atât de evidentă privitor la antiteza menționată, dintre *subiect* și *subiect*: ar fi, astfel, posibil a gândi existența unui subiect unic, în fața unui *non eu* total, adică în fața unei naturi, care să fie numai obiect. O asemenea obiecțiune, chiar dacă nu este formulată expres, rezultă — în mod sigur — din faptul că însuși adepții Filosofiei critico-idealiste admit în genere, posibilitatea de a deduce *a priori* din eu existența unei lumi externe, dar nu chiar aceea a unui *alt eu*. Acestei a doua forme de relațiune, i se atribuie — de obicei — un

caracter empiric, ca și cum apariția ei ar depinde numai de faptul, extrinsec și contingent al întâlnirii mai multor indivizi, în lumea experienței.

Cu toate acestea, noi credem că obiecțiunea nu are un fundament solid, căci contrapunerea între subiect și subiect nu e întru nimic mai contingentă, decât aceea dintre subiect și lumea externă.

S'a arătat, cu dreptate, că toate argumentele sceptice și dificultățile problemei gnoseologice, n'au putut — niciodată — sdruncina realmente credința noastră, în existența lumii externe; o observațiune analoagă se poate face privitor la credința noastră, în existența unor *alte subiecte*: credință, care este — la fel — imediată, sigură și neatinsă, cu toate că implică un nou element și o nouă referire supra-sensibilă, fapt care nu s'ar putea explica, dacă eul s'ar contrapune — esențial — numai non-eului. După cum credința că există o lume externă nu e legată de nicio reprezentare de obiecte particulare, ci se naște dintr'o intimă necesitate a spiritului, care nu poate lua cunoștința de sine, fără a pune — în însuși acest act — un *quid* deosebit de sine, tot astfel credința, că subiectivității noastre i se contrapune o subiectivitate a altuia, este un moment necesar — în dezvoltarea spiritului nostru — și nu e legată de reprezentarea empirică, a unuia sau altuia dintre indivizi. Dacă însă, printr'o ipoteză neverosimilă, un subiect ar putea să trăiască fără a mai întâlni — realmente — vreun alt subiect, el ar trebui totuși, cu necesitate, să se cugete pe sine și în această formă de relațiune, adică ca *obiect*, față de un alt subiect posibil. O asemenea atitudine a spiritului, n'ar putea — deasemenea — fi ocolită sau eludată, nici pentru motivul că ea reprezintă — în substanță — directă inversiune a celui alt raport, pe care subiectul trebuie să-l conceapă, tot printr'un act pur, între sine și lumea externă. Acest raport implică, în fapt, distincțiunea între un element *conținător* și unul *conținut*, între un element *gânditor* și unul *gândit*. Subiectul, întrucât se socotește numai una din părțile acestui raport, se așează în prima formă (ca *conținător* sau *gânditor*), întrucât are însă conștiința ambilor termeni ai raportului, nu poate să nu se conceapă pe sine însuși și în mod obiectiv, ca un conținut *posibil* sau un obiect de *gândire* (pentru alții). Ideea de *alteritate* (sau pe *pozițiune obiectivă* a eului) rezultă astfel, în mod necesar, din dezvoltarea elementelor esențiale ale conștiinței.

Fără îndoială, experiența fenomenelor oferă materia acestor forme *a priori* ale spiritului, cari se exercită, în mod concret, numai când se aplică, respectiv, la obiectele din lumea externă, precum și la alte subiecte. E important totuși să se recunoască caracterul *a priori* al unor asemenea forme și să se distingă în experiențele respective, elementul necesar sau rațional — de cel întâmplător și sensibil.

Este important, mai ales pentru studiul nostru, să reținem bine acest principiu, care apare sub o formă specifică a conștiinței, prin care subiectul se contrapune — în mod obiectiv — altora și se recunoaște ca aparținând unei ordine de relațiuni cu alții, sau dacă într'adevăr ne este îngăduit a ne exprima astfel, există o *conștiință de sine în formă obiectivă, prin care subiectivitatea se proiectează într'o coordinare*.

Această atitudine a conștiinței, care răspunde naturii noastre celei mai profunde, ca o adevărată și necesară vocațiune a ființei noastre, nu are numai o valoare teoretică, ca formă a intelectului, ci și o valoare practică, întrucât exprimă o exigență absolută, care stă la baza unuia dintre aspectele esențiale ale Eticii. În mod psihologic, ea se anunță în noi,

nu numai sub formă de *idee*, ci și ca un imperios și neclintit *sentiment*. Ideea și sentimentul acesta au o aceeaș rădăcină și nu sunt ambele decât ideea și sentimentul *justiției*: căci ea reprezintă tocmai înțelesul fundamental al atitudinii de conștiință, pe care am descris-o.

* * *

Justiția și legalitatea, respectul legalității și lupta pentru justiție, caracterul transsubiectiv al justiției.

Sistemului care reprezintă — într'un fel determinat — precipitatul istoric al ideii de justiție, i se dă numele de *justiție pozitivă* sau *legală*, precum și de *drept pozitiv*. El e tocmai o specie sau o manifestare determinată, a acelei idei: o manifestare care, întrucât cade în fluxul devenirii istorice, se supune unor forme empirice. Dar nimic n'ar fi mai eronat, decât a se confunda ideea însăși cu o asemenea manifestare a sa, sau a o considera pe aceasta, că singură posibilă.

Ideea de justiție nu se realizează numai în faptul istoric sau pozitiv: aceasta ne-o demonstrează renașterea ei perpetuă — în conștiință — ca o exigență absolută, chiar față de actualizările sale empirice sau relative. Ca și Saturnus din fabula antică, conștiința însăși devorează, pentru a spune astfel, propriile sale creaturi și în soluțiunile deja date problemei justiției, ea găsește motive de a repune — față de ele — aceeași problemă, pe care ea tinde să o rezolve în mod autonom. Fără această vocațiune și activitatea ineputabilă a conștiinței, nici nu s'ar putea explica viața istorică a dreptului, căci tocmai de această atitudine originară și perpetuă, depinde plămădirea și replămădirea continuă a raporturilor sociale și a regulilor cari le domină.

Dacă — însă — determinarea pozitivă sau empirică a justiției nu reprezintă ultimul termen, nici instanța supremă, dacă — la fel cu oricare altă realitate istorică — ea are ceva transitoriu și caduc și este supusă unor evoluții și revoluții, nu trebuie totuși să se disprețuiască semnificația sa profundă întrucât ea constituie întotdeauna o satisfacere, parțială și imperfectă — dar indispensabilă, a acelei „sete de justiție”, a acelei nevoi de coordinare și de echilibru intersubiectiv, care este sădit în ființa noastră și trebuie — într'o oarecare măsură — să se traducă și să se valorifice în experiență. Dacă se admite că *justiția* nu se identifică cu *legalitatea*, nu urmează — de aci — că aceste noțiuni sunt — în mod necesar — contradictorii; ele pot și trebuie, chiar, până la un anumit punct, să coincidă, prima reflectându-se — mai mult sau mai puțin adecuat — în cea de-a doua.

Aceasta este cu atât mai adevărat, cu cât — în lungi perioade din viața indivizilor și a popoarelor (în deosebi în fazele inițiale), cele două noțiuni au apărut confuze și reduse — practic — la una singură; s'a considerat ca *just* tot ceea ce este *stabil*. Iată o confuzie și o eroare, pe cari critica trebuie să le rezolve și pe care, de fapt, mai devreme sau mai târziu, ea le rezolvă; aceasta însă n'ar fi posibil, dacă aspirațiunile originare ale conștiinței n'ar găsi o corespondență, cel puțin provizorie sau aproximativă, în statuările în vigoare. Și chiar atunci când spiritul critic s'a deșteptat și a aflat, prin experiențe uneori tragice, cât de mult ideea de justiție nu se potrivește cu faptele, — *respectul legalității* a apărut, încă, în anumite privințe, ca o exigență a justiției. Tipic, în acest sens, este raționamentul lui Socrates în Criton și este memorabil — deasemenea — modul cum Thomas de Aquino a tratat această problemă.

Dacă un imbold oarecare al conștiinței individuale ar fi suficient pentru a justifica infracțiunea și răsturnarea ordinii juridice stabilite, consecința ar fi nu instaurarea unei justiții mai înalte; ci imposibilitatea oricărei instaurări, din pricina incertitudinii perpetue a bazelor sale. Justiția însăși impune — așa dar — să se recunoască și să se salveze, înainte de toate, acel „dram” de justiție, care trebuie să fie încorporat în sistemul în vigoare, oricari ar fi imperfecțiunile ei; fără a nesocoti acest izvor și acest nucleu vital, el trebuie elaborat în limitele sistemului, pentru a-l putea duce la cea mai mare desvoltare. Cel care știe (și orice jurist știe) ce largă margine lasă interpretului formulările juridice pozitive și cum orice sistem, deși în aparență „închis”, are în realitate „supapele” sale și mijloacele sale naturale de reînnoire, de transformare și de creștere, nu poate ignora această elementară exigență, conform căreia, chiar față de rânduelile injuste, se recurge — în primul loc — la aceste mijloace și nu se distruge — cu ușurință sau în mod arbitrar — ceea ce s’a construit cu destulă dificultate. Fundamentul unei asemenea exigențe apare încă mai manifestat, dacă se consideră că pentru a combate ordinea juridică stabilită se pot invoca motive destul de diverse: nu numai aspirațiunea atât de curată spre o justiție mai desăvârșită, dar și dorința egoistă de sustragere dela îndatoririle proprii. O critică și în special o *auto-critică* riguroasă, este cu toate acestea — necesară, în această privință: prea deseori „spiritul revoluționar” a abuzat de numele sacru al justiției pentru a acoperi pasiuni necurate și interese unilaterale.

Rămâne în felul acesta neatinsă posibilitatea unui contrast între justiție, considerată în mod absolut — și *legalitate*, adică justiție empirică și pozitivă. Prima, izvor nesecat, care servește — de obicei — numai la integrarea inevitabilelor lipsuri ale celei de a doua și care pare — atunci — ca și surprinsă în ea, se prezintă într-o formă autonomă și numai cu propria sa autoritate, acolo unde lipsește orice urmă de ordine pozitivă, de ex. în anumite raporturi internaționale, sau acolo unde, prin conjuncturi sau catastrofe neprevăzute, ordinea pozitivă existentă a fost — de fapt — suspendată și nu a fost încă înlocuită printr’alta. Ea se anunță, în fine, ca valabilă și eficace, chiar *in contra* unui sistem pozitiv în vigoare, când acesta, printr’o „oprire în desvoltare” sau prin alte turburări patologice, în organismul său, comprimă și sufocă — în sine — proprii săi germeni, în așa fel încât împiedică reînnoirea normală a propriei sale structuri: când anume (pentru a părăsi metafora), determinările sistemului în vigoare contrastează — în mod ireparabil — cu acele exigențe elementare ale justiției, cari sunt însăși rațiunea vieții lor și cari, neîntrerupt și imperios, renasc în conștiințe. Este legitim atunci ceace Locke denumia „apelul la ceruri”, adică lupta contra legilor scrise în numele celor „nescrise”.

Dar să observăm cu atențiune: această luptă are ca prim semn al legitimității sale, acceptarea unor îndatoriri mai mari, pe cari acea justiție mai înaltă, pentru care se combate, le aduce cu sine: sacrificiul și în cazuri extreme, martiriul. Cine aspiră doar să scuture de pe umerii săi povara îndatoririlor impuse de ordinea juridică stabilită, să nu creadă și să nu spună că luptă pentru justiție; căci justiția (după cum am văzut) este o depășire a individualității, o proiecțiune a eului sub aspectul unui altul, o subordonare proprie față de o măsură transsubiectivă. Nimic nu se poate pretinde în numele justiției, fără supunerea proprie la obligațiunile pe cari ea le impune, aceasta constituind, printr’o necesitate lo-

gică, un corectiv radical al egoismului. Maxima: „Fiat justitia perezat mundus” trebuie înțeleasă tocmai în sensul că justiția are — prin natura sa — o valoare transcendentă și metegoistică, în așa fel, încât cel care o invoacă i se supune — în mod total — el însuși și i se abandonează virtualmente: ca și cum ar fi oricare alt element din lumea empirică. „Fiat justitia perezat ego, perezat mundus”.

* * *

Concluzie

Astfel, meditănd asupra naturii justiției, am putut ajunge la câteva învățăminte simple, cari merită, poate, să fie repetate — în acest moment — și către cari, gândirea noastră se întoarce cu o afecțiune plină de încredere pentru tineretul studios.

Să nu uităm: cine violează cu ușurință legile, sdruncină baza însăși a vieții civile și lovește în condițiunile prime de cari depinde respectabilitatea propriei sale persoane. Dar cultul justiției nu constă numai în cultul legalității și nici nu trebuie confundat cu aceasta. Nu stând impasibili în mijlocul ordinii stabilite și nici așteptând inerți, ca justiția să ne cadă de sus, răspundem cu adevărat la vocațiunea conștiinței noastre juridice. Ea impune o participare — activă și hotărâtă — la acea eternă dramă, care are, drept teatru, istoria și — drept temă — contrastul între bine și rău, între drept și nedrept. Noi nu trebuie numai să ne supunem legilor, ci să le și vivificăm și să cooperăm la reînnoirea lor. Respectul de legalitate reprezintă numai un aspect — și nu cel mai înalt — al misiunii noastre umane; căci prin mijlocirea legalității de azi, ne incumbă sarcina să pregătim pe cea de mâine, realizând printr’o „muncă perpetuă” acea idee de justiție care, imanentă și veșnic renăscândă în spiritul nostru, se găsește în toate legile, dar nu se desăvârșește în niciuna.

Deja, în domeniul legilor în vigoare, cari nu sunt altceva decât produsul unei faze precedente, a unei asemenea activități, ni se oferă un câmp — destul de larg — pentru exercițiul intens și fecund al spiritului nostru de justiție: ele ne impun, într’adevăr, mult și ne permit să facem tot atât de mult, în acest scop, fie respingând asalturile pe cari le pornesc — neconținut — în contra lor, lăcomiile individuale, fie sforțându-ne de a trage cantitatea ideală de adevăr, din actul aplicării lor fie întrebunțându-le în fine ca instrumente pentru progresiva lor transformare. Și chiar dacă lupta pentru dreptate impune în anumite cazuri, a se trece dincolo de ordinea stabilită, aceasta nu trebuie să se întâmple — o repet cu putere — printr’un simplu arbitrar sau dintr’un simplu interes individual, ci — (căci astfel este natura justiției) — numai din respect față de o altă lege, mai înaltă și deci mai severă, care se recunoaște, deja, ca fiind în vigoare și în numele căreia se acceptă și se îndeplinesc, cele mai grave și grele îndatoriri.

Cine zice justiție, zice subordonare la o ierarhie de valori și nimic nu e mai contrar unui asemenea principiu, decât deplasarea arbitrară a limitelor, cari separă lícitul de ilícit, meritul de nemerit. Nimic nu turbură, astfel, mai mult — sentimentul nostru de justiție, decât apropierea mecanică a acestor termeni opuși: ca atunci când sunt tratați la fel cei harnici și cei leneși, cei valoroși și cei din urmă, martirii și dezertorii. Diversele energii individuale așteaptă tocmai dela justiție recunoașterea și tratamentul lor proporțional: orice alt criteriu, întemeiat — aparent — pe o oportunitate trecătoare, este înșelător; orice neatenție este o culpă, orice milă nemeritată este o

cruzime față de alții. Căci (cum observase cu agerime Sf. Augustin) există o *cruzime care iartă*, precum și o *mizericordie care pedepsește*.

Numai justiția strălucește, călăuză sigură, pe deasupra tumultului pasiunilor: și puritatea splendorii sale e așa de mare, încât potrivit imaginii aristotelice, „atât de minunată nu este nici Hesperus, steaua serii, nici Lucifer, cea a dimineții”.

Fără ea nici viața n'ar fi posibilă și chiar dacă ar fi — n'ar mai merita să fie trăită. Pentru ea, în toate timpurile, nu au stat la îndoială să moară spiritele cele mai alese, cărora istoria omenirii le datorează suprema sa noblețe.

N'avem nevoie să căutăm, prea departe, exemple. Avem aci, înaintea ochilor și în inimă, imaginea falangei de tineri studenți ai acestui Atheneu, pe cari vocea patriei i-a chemat la sacrificiu pentru un înalt ideal de justiție. Nici când sânge mai prețios n'a fost vărsat pentru o cauză mai sfântă. Nici când, dela nicio catedră, n'a pornit un învățământ mai sublim. Evocând, în această zi inaugurală a studiilor noastre, victoria patriei, care a fost victoria justiției — ne închinăm cu inima curată și pioasă, înaintea acestei flori a tineretului Italiei, sacrificat pentru cea mai italică dintre idei.¹⁾

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTE DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I a

Audiența de la 1 Aprilie 1936

Președinția D-lui Ștefan P. Mihăileanu

Henry Bogdan cu Nicolae Basilescu și Aristide Basilescu

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — POSESIUNE DE STAT. — DOVADA EI. — ART. 294, 295 DIN CODUL CIVIL.

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — TITLU DE NAȘTERE. — POSESIUNE DE STAT. — DOVADĂ CONTRARIE. — INADMISIBILITATE.

1). Potrivit art. 294 cod. civil, posesiunea de stat arătând legământul de filiațiune și rudenie dintre o persoană și familia din care pretinde că face parte, urmează că după cum nu poate exista de cât un singur legământ de această natură, nici două posesiuni de stat diferite nu pot fi invocate; astfel că orice probă cerută pentru recunoașterea unei anumite posesiuni de stat, este inutilă, din moment ce se stabilește că aceeași persoană a avut încă de la nașterea sa o altă posesiune de stat de cât cea pe care o invoacă.

2). Din moment ce potrivit art. 295 al I c. civil, nimeni nu poate reclama o stare civilă contrarie aceleia ce i dă titlul său de naștere și posesiunea de stat conformă acestui titlu, urmează că proba cu martori pentru a stabili o posesiune de stat contrară acesteia este inadmisibilă.

Jurnal No. 3388. — Respinsă proba cu martori cerută de apelantul Henry Bogdan în calitate de tutore al minorului Gheorghe Bogdan în proces cu intimații Nicolae Basilescu și Aristide Basilescu.

1) Aceste două capitole, pe cari le-am redat aci — de altfel ca și întreaga lucrare — cuprinde numeroase note, citate și trimiteri, pline de interes și învățătură, pe cari însă — cu regret — din cauza spațiului restrâns al revistei noastre, nu le-am putut reproduce.

Curtea,

Asupra finelului de neprimire ridicat de apelantul Henry Bogdan, prin care tinde la respingerea, ca inadmisibilă, a acțiunii introdusă de intimații: Nicolae Basilescu și Aristide Basilescu în contra apelantului, în calitate de tutore al copilului Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan Bogdan, — prin care cer. 1) să se anuleze actul de naștere Nr. 1 întocmit la 24 Ianuarie 1933 de Legațiunea României din Viena, pe numele noului născut Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan Bogdan și 2) să se constate că copilul astfel denumit în acel act de naștere nu este fiul defunctei Lydia Bogdan, născută Basilescu, ci al Matildei Schonberger din Steyr (Austria), — întrucât, din moment ce se constată în fapt că copilul are un act de naștere pe numele de Bogdan și o posesiune de stat conformă acestui titlu, — pentru dovedirea căreia cere să i se încuviințeze proba cu martori, cum și facerea unei expertize grafice pentru a stabili că scrisorile prezentate intimaților la interogatoriile ce li s'au luat de această Curte, lui Aristide Basilescu în ședința dela 16 Ianuarie 1936, iar lui Nicolae Basilescu, în aceeași zi, la Sanatoriul Brâncovenesc, unde, fiind suferind se afla internat, care nu au fost recunoscute cu acea ocazie de aceștia, emană dela persoanele indicate într'însele, — potrivit art. 295 al. II c. civ., nimeni nu poate fi admis să îi conteste această stare civilă, care rezultă în favoarea sa din aceste două împrejurări de fapt.

Având în vedere că intimații cer: 1) respingerea probei cu martori, cerută de apelant, pentru a stabili că copilul Gheorghe Bogdan are o posesiune de stat de fiu legitim al soților Lidia și Henry Bogdan, ca inutilă, întrucât același copil, încă dela nașterea sa, care a avut loc cu șase luni mai înainte de a i se întocmi actul de naștere pe numele de Bogdan, are o posesiune de stat de fiu natural al Matildei Schönberger din Steyr (Austria), posesiune de stat, care a continuat și după ce i s'a întocmit actul de naștere pe numele de Bogdan, ori nimeni nu poate avea două posesiuni de stat și, ca inadmisibilă, întrucât în afară de posesiunea de stat de fiu natural al Matildei Schönberger, copilul are și un act de naștere pe numele de Schönberger, ceiace, potrivit aceluiași principiu de drept înscris de legiuitor în art. 295 c. civ., îi interzice minorului să reclame o altă stare civilă decât aceea de fiu natural al Matildei Schönberger, și, deci, face inadmisibilă o probă cu martori cerută în acest scop: 2) respingerea expertizei grafice, ca inutilă, întrucât, deși nu cunosc scrisul și semnăturile din scrisorile produse de apelant, nu se opun ca apelantul să folosească în fața acestei instanțe conținutul lor și prin consecință, 3) respingerea finelului de neprimire ca fiind nefondat.

Având în vedere că apelantul replică, la rândul său, că întrucât jurnalul cu Nr. 8912 din 20 Noembrie 1935, al acestei Curți, prin care i s'a admis chemarea la interogator a intimaților pentru a dovedi posesiunea de stat a minorului Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan Bogdan, constituie autoritate de

lucru judecat, pentru această Curte, în ce privește dreptul apelantului de a administra orice probatorii pentru dovedirea aceleiași posesiuni de stat, proba cu martori cerută în acest scop, nu-i poate fi refuzată.

Având în vedere că, din jurnalul cu Nr. 8912 din 20 Noembrie 1935, al acestei Curți, se constată că această Curte, la cererea apelantului, a încuviințat chemarea la interogator a intimaților pentru a se dovedi posesiunea de stat a minorului Gheorghe, Dragoș Niculae Vașile Ștefan Bogdan, întrucât „probatoriul solicitat de apelant este admisibil în drept și concludent în cauză, putând duce la o mai justă a ei rezolvare, în baza art. 227. pr. civ.”.

Că întrucât, cu acea ocaziune, Curtea n'a rezolvat nici o altă chestiune în legătură cu fondul procesului, limitându-se numai la probatoriul solicitat, jurnalul pronunțat, cu acea ocaziune, nu constituie nici o autoritate de lucru judecat, în ce privește încuviințarea probei cu martori pe care apelantul o cere astăzi, asupra admisibilității și utilității căreia, Curtea are toată libertatea a decide.

Că, astfel fiind, având în vedere actele și lucrările din dosar cum și concluziunile orale și scrise ale părților, urmează a se procede la examinarea finelui de neprimire invocat de apelant, a probatoriilor cerute și a obiecțiunilor ridicate de intimați.

Având în vedere că, din actul de naștere cu No. 273 din anul 1932 al Parohiei Steyr (Austria), se constată că în anul 1932 luna Iulie în 31, s'a născut în orașul Steyr din Austria str. Sierninger No. 170, copilul Rudolf Schonberger, fiu natural al lucrătoarei ajutătoare Matilde Schonberger, născută la 31 Iulie 1908 în Parohia Steyr.

Că, deși apelantul cere îndepărtarea acestui act, întrucât nu a fost depus înaintea primei instanțe și nici nu a fost alăturat la întâmpinarea depusă de intimați în apel, totuși, întrucât se stabilește în fapt că, prin depunerea acestui act de naștere, între două termene sorocite pentru desbaterile cauzei, comunicat apelantului mai înainte de termenul la care procesul fusese amânat, nu s'a provocat nici o amânare judecării procesului, depunerea lui potrivit art. 14 al. 2 lit. c. din legea accelerării judecăților, este în termen util făcută și urmează să fie luat în considerare.

Că, în ce privește contra proba cerută de apelant prin concluziunile scrise „împotriva acestui act”, în afară că nu se precizează ce anume stări de fapt se tinde a se dovedi prin contra-probă cerută, pentru a se vedea dacă poate să fie admisă, dar ea nici nu poate fi luată în considerare, din moment ce nu a fost propusă cu ocazia desbaterilor orale, nici în ședința dela 15 Februarie 1936, primul termen după depunerea actului de naștere de către intimați, după cum îl obliga art. 14 al. ultim de legea accelerării judecăților pe care își sprijină cererea sa și nici în ședința dela 25 Februarie 1936, când s'au continuat desbaterile procesului și au fost declarate închise.

Având în vedere că din contractul de întreținere încheiat la 20 Ianuarie 1933, la Steyr în Austria, se constată că copilul Rudolf Schönberger, născut la 31

Iulie 1932 în Steyr, fiu natural al Matildei Schönberger, născută la 13 Iulie 1908, în Steyr, domiciliată în acea localitate, căruia la 31 Iulie 1932 i s'a întocmit actul de naștere No. 273 de către Parohia Steyr, menționat mai sus, în care deși este trecut Schenberger în loc de Schönberger, cum este trecut în actul de întreținere, se constată că este același, identificarea fiind făcută prin numele de botez și locul și data nașterii lui cum și prin numele și locul și data nașterii mamei lui, care sunt aceleași atât în contractul de întreținere cât și în actul de naștere, a fost luat de suflet de Lidia Bogdan, născută la 23 Octombrie 1904 în București, soția Consilierului de legație român Henri Bogdan, domiciliat în Viena III Rennweg 25.

Că, deși apelantul contestă autenticitatea acestui act, susținând că semnătura Lidiei Bogdan de pe acest act nu este scrisă de aceasta totuși, că la confecționarea acestui act, în afară de reprezentantul Oficiului comunal de copii din Steyr, a cooperat și Lidia Bogdan, care s'a prezentat în persoană la Oficiul comunal de copii și a semnat contractul, după cum se face mențiune și întrânsul se stabilește în fapt din următoarele împrejurări și depoziții ale martorilor audiați, sub prestare de jurământ, de Tribunalul circumscripției „Innere Stadt” din Austria, în aducerea la îndeplinire a comisiei rogatorii ce i-a fost adresată la Tribunalul Ilfov se ția V a c. c.

1) Din *confruntarea semnăturii Lydiei Bogdan*, depe contractul de întreținere cu semnătura sa, depe contractul de închiriere din Februarie 1934, aflat la dosarul Tribunalului recunoscută de apelant al cărei rezultat este că, deși pe contractul de întreținere, numai semnătura pronumelui Lydia este scrisă cu claritate, numele de Bogdan fiind aproape ilizibil, totuși se stabilește din comparația acestor două semnături, că au aceeași trăsătură și deci sunt făcute de aceeași mână, ilizibilitatea semnăturii depe contractul de întreținere apărând ca *intenționată*, pentru a putea masca operațiunea luării de suflet a copilului, destinat să fie trecut ca născut de ea.

Că în ce privește cele două piese: actul de naștere Nr. 1/1933, al Legațiunii Române din Viena din registrul respectiv și pașaportul Lydiei Bogdan, indicate de apelant prin concluziunile sale scrise ca piese de comparație, pentru verificarea semnăturii Lydiei Bogdan, întrucât aceste piese nu au fost indicate și produse cu ocazia desbaterilor orale, când apelantul s'a limitat, după cum se constată din jurnalul din 30 Ianuarie 1936, să ceară numai expertiza semnăturii Lydiei Bogdan depe contractul de întreținere, neindicând vre'o piesă de comparație, ceea ce nu a făcut nici în ședința următoare de la 15 Februarie 1936, când intimatul Aristide Basilescu, referindu-se la cererea din ședința anterioară a avocatului Gh. Ionescu al apelantului, a cerut Curții „să facă comparația de scripte pe care a făcut-o și Tribunalul”, adică între semnătura Lydiei Bogdan depe contractul de întreținere și cea de pe contractul de închiriere și nici în cea dela 25 Februarie 1936, când desbaterile

procesului au fost declarate închise, această cerere nu poate fi satisfăcută, apelantul necerând-o oral în ședință, ne procurând și ne cerând să i se dea puțința să procure acele piese.

2) Din individualizarea Lydiei Bogdan în contractul de întreținere prin specificarea datei de 23 Octombrie 1904 a nașterii sale, — care concordă cu aceia arătată de dânsa la complectarea avizului din 22 Ianuarie 1933, cu ocazia internării sale în Parksana-toium Hietzieng din Viena, — și a situației sale de soție a consilierului de legație român Henry Bogdan, stare civilă, pe care persoanele din Steyr (Austria) nu aveau de unde să o cunoască, dea nu le era adusă la cunoștință de Lydia Bogdan și nu le era dovedită cu pașaportul său.

3) Din depoziția martorului Johann Müller, proprietarul biuroului de detectivi „Helios” din Viena, care declară că, după, ce, în Decembrie 1932, s'a prezentat în biurul său Lydia Bogdan, cărei'a prezentat pașaportul său diplomatic pe numele Lydia Bogdan, soția consilierului de legație Bogdan, și i'a cerut concursul său pentru a găsi un copil pe care să'l ia de suflet, întrucât dânsa a avut un avort și ar fi cea mai mare fericire a ei în viață să crească un copil, s'a dus împreună cu dânsa la Primarul din Steyr Doctor Anton Azwanger, căruia i'a expus dorința sa iar mai târziu, la 20 Ianuarie 1933, după ce i s'a comunicat că s'a găsit un băiat de șase luni, s'a dus, pentru a doua oară în Steyr, împreună cu Lydia Bogdan, — pe care o recunoaște că este aceia din fotografia Lydiei Bogdan, care i s'a arătat și pe verso căreia a pus semnătura sa — la Oficiul Comunal de copii, unde s'a semnat contractul de întreținere prin care Lydia Bogdan lua de suflet pe copilul Rudolf Schonberger, pe care îl recunoaște ca fiind acela din fotografiile ce i s'au arătat și pe verso cărora a pus semnătura sa.

4) Din depoziția martorului Doctor Leopold Kühberger, conducătorul Oficiului de copii din Steyr, care declară că, după ce în primele zile ale lunii Ianuarie 1933, i s'a dat însărcinarea de către locțiitorul de primar al orașului Steyr, Anton Azwanger, să caute un copil, pentru a fi adoptat de o doamnă Lydia Bogdan, care s'a prezentat primarului împreună cu directorul institutului de detectivi „Helios”, din Viena Johann Müller și i s'a comunicat să păstreze discrețiune și să nu spună mamei copilului cine este persoana care adoptă copilul, în ziua de 20 Ianuarie 1933, s'a prezentat în Steyr, Lydia Bogdan, pe care o recunoaște, ca fiind aceia din fotografia Lydiei Bogdan care-i s'a înfățișat și pe verso căreia a semnat însoțită de Johann Müller și în prezența acestuia și a directorului primăriei Doctor Ferdinand Hausmaier, a semnat, împreună cu martorul, contractul de întreținere, prin care Lydia Bogdan lua de suflet pe copilul Rudolf Schönberger, pe care îl recunoaște în fotografia ce i s'a arătat și pe verso căreia a semnat.

5) Din depoziția martorului Dr. Ferdinand Hausmaier, directorul primăriei orașului Steyr, care declară că în biroul său și în prezența sa ca șef al Primăriei

și a lui Johann Müller s'a semnat de Lydia Bogdan și Dr. Leopold Kühberger, în calitate de conducător al Oficiului comunal de copii din Steyr, contractul de întreținere prin care Lydia Bogdan, a cărei identitate a stabilit-o cu pașaportul pe care i l-a înfățișat și pe care recunoaște în fotografia Lydiei Bogdan, ce i s'a arătat și pe verso căreia a pus semnătura sa, a luat suflet pe copilul Rudolf Schönberger.

6) Din depoziția martorului Anton Azwanger profesor superior și locțiitor de primar al orașului Steyr, care declară că, la 6 Ianuarie 1933, s'a prezentat la locuința sa directorul Müller, care i-a spus că a venit însoțit de o doamnă, care așteaptă jos în automobil și care caută un copil, pe care să'l i-a de suflet, arătându-i pașaportul doamnei din care martorul a constatat că aceasta era Ileana Bogdan, recomandându-i-se discrețiune. Că, imediat după plecarea lui Müller, martorul a însărcinat pe conducătorul Comisariatului de poliție din Steyr, Dr. Büschinger să se intereseze prin Poliția de stat din Viena despre aceste două persoane și că, comunicându-i-se de comisar, că, în urma informațiilor primite a stabilit că Johann Müller este proprietarul Biuroului de detectivi „Helios” din Viena, iar D-na este Lydia Bogdan, soția consilierului de legație român Henry Bogdan, a însărcinat pe Dr. Kühberger, conducătorul Oficiului de copii din Steyr să caute un copil, care fiind găsit în persoana lui Rudolf Schönberger, la 20 Ianuarie 1933, s'a semnat contractul de întreținerea copilului Rudolf Schönberger, încheiat între Lydia Bogdan și Dr. Kühberger, conducătorul Oficiului comunal de copii din Steyr.

7) Din depoziția martorei Matilda Schönberger, mama copilului Rudolf Schönberger, care declară că, la 20 Ianuarie 1933, la cererea Mariei Urban, soră îngrijitoare la Primăria din Steyr, a dus pe copilul său Rudolf Schönberger, pe care îl recunoaște în fotografia ce i s'a arătat pe care a semnat-o, la Oficiul comunal din Steyr, pentru a fi predat mamei de suflet din partea căreia i s'a dat suma de 500 silingi pentru îngrijirea celorlalți copii ai săi.

Că întrucât prin confruntarea semnăturii Lydiei Bogdan de pe contractul de întreținere cu semnătura acesteia de pe contractul de închiriere, recunoscută de apelant și din individualizarea acesteia prin starea sa civilă în contractul de întreținere și depozițiile martorilor analizate mai sus, se stabilește în fapt că Lydia Bogdan a cooperat la încheierea contractului de întreținere, prezentându-se în persoană la Oficiul comunal de copii din Steyr, unde a încheiat contractul pe care l'a semnat, expertiza grafică cerută de apelant pentru a stabili dacă semnătura de pe contractul de întreținere este a Lydiei Bogdan, devine inutilă și se respinge ca atare.

Având în vedere că : 1) din conținutul *contractului de întreținere* din 20 Ianuarie 1933, încheiat între Lydia Bogdan, ca mamă de suflet și conducătorul oficiului de copii din Steyr, Dr. Leopold Kühberger, în care se menționează că copilul Rudolf Schönberger, luat de suflet de Lydia Bogdan, după încheierea con-

tractului de întreținere, a fost predat acestea, 2) din depoziția martorului Johann Müller și memoriul acestuia din 4 Septembrie 1933 confirmat cu ocazia depoziției sale ca martor, care declară că, după semnarea contractului de întreținere, copilul Rudolf Schönberger a fost luat de Lydia Bogdan și de dânsul din brațele Mariei Urban, soră îngrijitoare a Oficiului și și au plecat cu el din Steyr, 3) din depoziția martorului Dr. Leopold Kühberger, care declară că, după semnarea contractului de întreținere de dânsul, în calitate de conducătorul oficiului comunal de copii din Steyr și Lydia Bogdan, în calitate de mamă de suflet, copilul Rudolf Schönberger a fost luat, chiar în aceiași zi, dela Oficiu, de către Lydia Bogdan, care a părăsit împreună cu el orașul Steyr, 4) din depoziția martorei Mariei Urban, soră îngrijitoare la Primăria Steyr, care declară că, potrivit însărcinării d-lui Kühberger și în prezența acestuia, a predat mamei de suflet Lydia Bogdan, pe care o recunoaște în fotografia acesteia ce i s'a arătat și pe care a semnat-o pe copilul de suflet Rudolf Schönberger, pe care deasemenea îl recunoaște în fotografia ce i s'a arătat și pe care o semnează, se stabilește în fapt că după semnarea contractului de întreținere de către Dr Leopold Kühberger, în calitate de conducător al Oficiului comunal de copii din Steyr și de Lydia Bogdan în calitate de mamă de suflet, copilul Rudolf Schönberger, născut la 32 Iulie 1932 în Steyr, fiu natural al Matildei Schönberger luat de suflet de Lydia Bogdan, a fost luat de aceasta și a plecat cu el, în tovărășia directorului Biuroului de dedectivi „Helios” din Viena, Johann Müller.

Având în vedere că: 1) din depoziția aceluiași martor Iohan Müller care declară că după ce Lydia Bogdan a părăsit în ziua de 20 Ianuarie 1933 orașul Steyr cu copilul luat de suflet Rudolf Schönberger în tovărășia sa și după ce a poposit peste noapte la Linz, a doua zi 21 Ianuarie 1933, a reintrat în Viena unde, însoțită de el și având copilul de suflet în brațe, a consultat pe Dr. Robitschok, în urma sfatului și intervenției căruia în seara aceleiași zile, de 21 Ianuarie 1933, în tovărășia lui Johann Müller, a intrat în Parksanatorium Hiotzing din marginea Vienei având cu dânsa pe copilul de suflet Rudolf Schönberger, 2) Din depoziția martorului Dr. Max Robitschek și a scrisoarei din 11 Septembrie 1933, trimisă de acesta Ministrului României la Viena, care declară că, în ziua de 21 Ianuarie 1933, pe la ora 4, după amiază, a intrat în biurul său Ruxandra Lydia Bogdan, — pe care o recunoaște în fotografia Lydiei Bogdan ce i s'a prezentat pe verso căreia a pus semnătura sa, — cu un copil în brațe, — pe care îl recunoaște ca fiind acela din fotografiile ce i s'au arătat, pe verso cărora a pus semnătura sa, — însoțită de Johanu Müller, care, după ce a examinat o, a fost rugat de dânsa să-i caute un loc într'un sanatoriu dela marginea Vienei, pentru ea și copil, care a accentuat că este al ei și căreia i'a procurat un loc pentru ea și copilul cu care a venit la el, în Parksanatorium Hiotzing, unde a și intrat și unde a vizitat-o, atât pe

ea, cât și pe copilul cu care a venit la el și cu care a intrat în sanatoriu, pe care l'î prezentase ca fiind în vârstă de trei luni și pe care spunea că l'a născut în Transilvania în asistența unui doctor, 3) din depoziția martorului Dr. Karl Foiler's, proprietarul Parksanatorului Hiotzing din Viena și scrisorile acestuia din 7 Septembrie 1933, una adresată Ministrului României la Viena, iar alta intimatului Nicolae Basilescu, care declară că Lydia Bogdan pe care o recunoaște în fotografia acesteia ce i s'a prezentat a venit în sanatoriul său în ziua de 21 Ianuarie 1933, pe la ora 6 după amiază, împreună cu un copil, pe care îl recunoaște ca fiind acela din fotografia ce i s'a arătat însoțită de Johann Müller, copil care era în vârstă de vre-o patru luni și pe care Lydia Bogdan spunea că l'a născut în Transilvania și că Lydia Bogdan a stat în sanatoriu până la 22 Februarie 1936, când e plecat la București pentru a și procura bani, copilul rămânând în sanatoriu în îngrijirea sorei Ema Dasch, 4) Din depoziția martorei Ema Dasch, soră de caritate în Parksanaterium Hotzing, care declară că Lydia Bogdan, pe care o recunoaște în fotografia acesteia ce i s'a arătat și pe care o semnează, a venit în Parksanatorium împreună cu un copil de vre-o 5 luni pe care îl recunoaște în fotografia ce i s'a arătat și pe care o semnează, întovărășită de de Johann Müller, copil căruia, fiind prea mare pentru a l mai hrăni cu lapte, chiar martora avea însărcinarea să-i prepare mâncarea la bucătărie și a rămas în sanatoriu până la sfârșitul lui Februarie sau începutul lui Martie, când a plecat la București având nevoie urgentă de bani, lăsând la sanatoriu în îngrijirea sa, 5) din depoziția martorei Hildegard Friedman, directoare la Parksanatorium Heitzing, care declară că, chiar dânsa a primit în sanatoriu pe Lydia Bogdan, pe care o recunoaște în fotografia acesteia care i s'a arătat, împreună cu un copil, pe care deasemeni îl recunoaște în fotografiile ce i s'au arătat, 6) din declarația din 22 Ianuarie 1933, dată de Lydia Bogdan, cu ocazia intrării sale în Parksanatorium în care este specificat că intră în sanatoriu cu un copil, se stabilește în fapt că după ce Lydia Bogdan a părăsit orașul Steyr, în ziua de 20 Ianuarie 1933, având cu sine pe copilul Rudolf Schonberger, luat de suflet în acea zi, și după ce a poposit în drum, peste noapte la Linz, a doua zi, 21 Ianuarie 1933, după ce a consultat pe la ora 4 după amiază împreună cu copilul luat de suflet și în tovărășia lui Johann Müller pe Dr. Max Robitschek, pe la ora 6 după amiază, întovărășită tot de Johann Müller a intrat în Parksanatorium Hietzing, împreună cu copilul Rudolf Schonberger, luat de suflet din Steyr.

Având în vedere că, 1) din depoziția martorei Ema Dasch, care declară că, a doua zi după intrarea Lydiei Bogdan în Parksanatorium Heitzing, împreună cu copilul, adică în ziua de 22 Ianuarie 1933, — a fost rugată de Lydia Bogdan să telefoneze soțului său la București și Ministrului României la Viena, că în timpul nopții trecute, a născut un copil în sanatoriu, făcând să treacă drept nou născut în sana-

toriu pe copilul cu care intrase în sanatoriu, și care îi spusese martorei că a fost născut în secret în România, fiind zămislit în lipsa din România a soțului său, copil care s'a stabilit prin considerentele de mai sus că era copilul luat de suflet Rodolf Schonberger, — însărcinare de care Ema Dach s'a achitat, comunicând atât soțului Lydiei Bogdan la București, cât și Ministerului României la Viena, cele dorite de Lydia Bogdan, care a vorbit și personal cu aceștia, 2) Din depoziția martorei Hildehard Friedman, care declară că Emma Dasch, i'a spus că copilul cu care Lydia Bogdan a intrat în sanatoriu, trebuie socotit oficial ca născut în sanatoriu, 3) din depoziția martorului Dr. Max Rob'tschek și a scrisoarei din 11 Septembrie 1933, a acestuia adresată Ministerului României la Viena, care declară că Lydia Bogdan în tot timpul cât a stat în sanatoriu în căutarea sa, dela 21 Ianuarie și până la aproximativ 15 Februarie 1933, nu a născut nici un copil în sanatoriu, 4) Din depoziția martorului Dr. Karl Feileris și scrisorile acestuia din 7 Septembrie 1933, adresate una Ministrului României la Viena, alta lui Nicolae Basilescu care declară că în tot timpul cât Lydia Bogdan a stat în Sanatoriul său, nu a născut nici un copil, ca venind cu copilul în Sanatoriu, 5) din depoziția martorului Ion Reșcă, secretar de legație, care declară că, în calitate de ofițer al stărei civile, cu delegație, titularul fiind în concediu, pe baza declarației telefonice a Lydiei Bogdan și a scrisoarei sanatoriului Hietzing, a întocmit actul de naștere Nr. 1, pentru copilul cu care Lydia Bogdan, se afla în sanatoriu, pe care l'a văzut, pe la 5 Februarie 1933, când a însoțit la Sanatoriu pe Lydia Bogdan, care venise la Legația Română din Viena ca să semneze actul de naștere, — copilul care, după cum s'a stabilit prin considerentele de mai sus nu era un altul decât copilul luat de suflet Rudolf Schonberger — coroborate cu actul de naștere Nr. 1 întocmit la 24 Ianuarie 1933 la Legația Română din Viena, pe numele de Gheorghe, Dragoș Nicolae Ștefan Bogdan, cum și cu adresa Nr. 29 din 25 Ianuarie 1933, prin care Legația Română din Viena cerea relațiuni Direcțiunii Parksanatoriului Hietzing din Viena asupra pretenșiei nașteri, scrisoarea din 26 Ianuarie 1933 adresată de Dr. Feiler's proprietarul Sanatoriului, Lydiei Bogdan, prin care îi comunica acestela conținutul adresei de mai sus, exprimându-și surprinderea sa, ca unul ce știa că o asemenea naștere nu a avut loc în sanatoriul său, cum și cu scrisoarea din 28 Ianuarie 1933, pe baza căreia s'a întocmit actul de naștere Nr. 1/1933, de către Legația Română din Viena, semnată de Doctorii Karl Feiler's și Max Robitschek, prin care aceștia comunica Legației Române, evenimentul nașterii, scrisoare, declarată ca falsă de cei indicați ca semnatori ai ei, se stabilește în fapt că aceluiși copil, luat de suflet de Lydia Bogdan din Steyr, Rudolf Schonberger, născut la 31 Iulie 1932 în Steyr (Austria), fiu natural al Matildei Schönberger pe când Lydia Bogdan se afla internată cu el în Parksanatorium Hietzing din Viena, i s'a confecționat un al doilea

act de naștere pe numele de Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan, născut din Lydia Bogdan, soția apelantului Henry Bogdan, în ziua de 22 Ianuarie 1933, în Parksanatorium Hietzing din Viena.

Având în vedere că: 1) Din depoziția martorului Dr. Feiler's proprietarul Parksanatoriului Hietzing din Viena, care declară că, după ce la 22 Februarie 1933, Lydia Bogdan a părăsit Sanatoriul, plecând la București ca să-și procure bani, lăsând pe copilul cu care venise în Sanatoriu, în îngrijirea soriei Emma Dasch, într-o noapte a fost înștiințat telefonic, dela Belgrad, ca să trimită copilul acolo, întrucât Lydia Bogdan a suferit o nenorocire, ceiace a făcut, trimițând copilul cu care Lydia Bogdan venise în Sanatoriu, la Belgrad, în compania directoarei, Hildegard Friedman, dânsul fiind de față la plecarea acestora, 2) Din depoziția martorei Emma Dasch, care declară că, după plecarea Lydiei Bogdan la București, sosind vestea că Lydiei Bogdan i s'a întâmplat o nenorocire, un domn dela Legație a vorbit cu Dr. Feiler's, ca copilul să fie trimis la Belgrad, la Lydia Bogdan, iar a doua zi, Hildegard Friedman a și plecat cu copilul cu care Lydia Bogdan venise în Sanatoriu la Belgrad, 3) din depoziția martorei Hildegard Friedman, directoare la Sanatoriul Hietzing, care declară că, în urma nenorocirii întâmplate Lydiei Bogdan, primind ordin dela cumnatul Dr. Feiler's proprietarul Sanatoriului, ca copilul cu care Lydia Bogdan a venit în Sanatoriu și pe care l'a lăsat în Sanatoriu la plecarea sa la București să'l ducă Lydiei Bogdan la Belgrad, a luat copilul și a plecat cu el la Belgrad, unde a fost primit în gară de Henri Bogdan soțul Lydiei Bogdan și de consulul Norvegiei Laroche, la locuința căruia a dus copilul, pe Lydia Bogdan gășind-o moartă și că, după ce a stat câteva zile la Belgrad la locuința consulului Laroche, a dus copilul la București în locuința lui Henri Bogdan, unde l'a îngrijit vre'o două luni, se stabilește în fapt, că, copilul Rudolf Schönberger născut la 31 Iulie 1932, în orașul Steyr (Austria) fiu natural al Matildei Schönberger, luat de suflet de Lydia Bogdan la 20 Ianuarie 1933, dela Oficiul comunal de copii de Steyr, cu care, la 21 Ianuarie 1933, a intrat în Parksanatorium Hietzing din Viena și pe care la 22 Februarie 1933, când a părăsit sanatoriul, plecând la București, l'a lăsat în sanatoriu în îngrijirea soriei Emma Dasch, a fost adus de Hildegard Friedman la cererea Lydiei Bogdan la Belgrad, unde a fost primit la gară de Henri Bogdan, Lydia Bogdan murise între timp și de consulul Norvegiei Laroche la locuința căruia a fost dus și de unde după ce a stat câteva zile acolo, tot de Hildegard Friedman, după cererea lui Henri Bogdan și a soției consulului Laroche, copilul Rudolf Schönberger, a fost adus la București, la locuința lui Henri Bogdan, considerat fiind de acesta, — pe baza actului de naștere ce i-a fost întocmit pe numele de Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan Bogdan, ca născut de Lydia Bogdan, soția apelantului Henry Bogdan în ziua de 22 Ianuarie 1933 la orele 2 din noapte, în Parksanatorium Hietzing, pe când Lydia Bogdan se afla inter-

nată în acel sanatoriu, împreună cu acest copil luat de suflet, după cum s'a arătat prin considerentele de mai sus, — ca fiind al său.

Că în ce privește obiecțiunea ridicată de apelant că, întrucât ascultarea martorilor din Viena, în urma Comisiunii rogatorii a Tribunalului Ilfov secția V-a, s'a făcut de Judecătoria de ocol (Bezirksgericht) iar nu de Tribunalul de primă instanță (Gerichtsoferster Instanz) care, potrivit art. 30 din norma de jurisdicție austriacă care prevede că, comisiunile rogatorii din străinătate se vor aduce la îndeplinire de instanțele competente după natura obiectului procesului care, în speță, fiind vorba de contestația filiațiunei legitime, potrivit art. 50 al aceleiași norme, este Tribunalul de primă instanță (Gerichtshof erster Instanz), depozitiile acelor martori, analizate prin considerentele de mai sus, nu pot fi ținute în seamă, urmează să fie privită ca nefondată, întrucât art. 38 din norma de jurisdicție austriacă, după cum se stabilește în fapt din textele produse de părți, nu cere ca comisiunile rogatorii adresate instanțelor judecătorești din străinătate, să fie aduse la îndeplinire de instanța judecătorească austriacă care ar fi competentă după natura afacerii, care a determinat comisia rogatorie, să judece fondul pricinii, acest text de lege neavând alt scop decât ca, impunând instanțelor judecătorești austriace obligațiunea de a aduce la îndeplinire comisiunile rogatorii ce le sunt adresate de instanțele judecătorești din străinătate, să le indice, în același timp, cazurile în care această asistență urmează să fie refuzată, instanța competentă să aducă la îndeplinire comisiunea rogatorie, fiind aceia determinată de legile austriace, după cum se exprimă al. 2 paragraful 1 al aceluiași articol, care în speță, potrivit art. 37 din aceiași lege, este Tribunalul de arondisment (Bezirksgericht), corespunzător judecătoriei de ocol dela noi, dacă nu s'a dispus altfel, ceiace nu este cazul în speță, instanța care se stabilește în fapt că a adus la îndeplinire comisia rogatorie a cărei legală îndeplinire formează obiectul acestei discuțiuni.

Că, de altfel, din chiar certificarea Cancelariei federale pentru justiție cu Nr. 25262 din 24 Septembrie 1935, reese că Tribunalul (Bezirksgericht) „Innere Stadt“ din Viena, care a adus la îndeplinire comisia rogatorie a Tribunalului Ilfov secția V-a, în această afacere este instanța competentă, după legile austriace.

Că întrucât, astfel fiind, această obiecțiune nu este întemeiată și cum nici una din piesele, — acte — scrisori, — produse de părți, atât înaintea Tribunalului, cât și înaintea Curței, cum și nici una din depozitiile celorlalți martori audiați în cauză, — piese și depozitiile care au fost discutate de către părți cu ocazia dezbaterii incidentului invocat, — în afară de cele examinate prin considerentele de mai sus și care toate au fost avute în vedere cu ocazia stabilirii actelor mai sus arătate, nu contrazic întru nimic aceste fapte, astfel cum au fost stabilite prin considerentele de mai sus, urmează să se procedă la examinarea chestiunii de drept de natură a duce la rezolvarea finelui de neprimire invocat și a admisibilității probatoriilor cerute.

Considerând că potrivit art. 295 al II cod. civ., nimeni nu poate contesta starea civilă a celui ce are o posesiune de stat conformă titlului său de naștere.

Că, potrivit art. 294 c. civ., posesiunea de stat se statornicește prin întrunirea de fapte îndestulătoare, ce arată legământul de filiațiune și rudenie între un individ și familia din care pretinde a face parte.

Cele mai de căpetenie din aceste fapte sunt: ca acel individ a purtat *întotdeauna* numele părintelui al cărui fiu se pretinde a fi; că tatăl l'a tratat ca pe fiul său și a îngrijit, în această calitate de creșterea, de întreținerea și de stabilirea sa.

Că a fost recunoscut în această calitate *întotdeauna* în societate.

Că a fost recunoscut în această calitate de către familie.

Ca, întrucât, potrivit acestui text de lege, posesiunea de stat arată legământul de filiațiune al unei persoane, cum o persoană nu poate avea decât un singur legământ de acest fel, urmează că ea nu poate avea două posesiuni de stat diferite.

Că, întrucât, potrivit aceluiași text de lege, faptele indicate de legiuitor ca putând duce la statornicirea unei posesiuni de stat, trebuie să stabilească că, *întotdeauna*, deci încă dela nașterea sa, cel ce invocă o anumită posesiune de stat, adică un anumit legământ de filiațiune, a purtat numele celui al cărui fiu se pretinde a fi, fiind *întotdeauna* recunoscut, atât de cel pe care îl indică ca părinte, cât și de restul familiei acestuia, și de cei cu care a venit în contact în societate, ca fiind fiu al lui, urmează că, atunci când se stabilește în fapt că cel care invocă o anumită posesiune de stat a avut încă dela nașterea sa, de când se stabilește legământul de filiațiune și, deci, de când începe să i se recunoască o anumită posesiune de stat, o altă posesiune de stat, decât cea invocată, orice probă cerută pentru stabilirea posesiunii de stat ce o invoacă este inutilă, căci din moment ce s'a stabilit că aceiași persoană a avut, încă dela nașterea sa o altă posesiune de stat decât cea pe care o invoacă, care i-a stabilit un anumit legământ de filiațiune, care, cu nimic, nu mai poate fi schimbat, posesiunea de stat ce o invoacă este fără continuitate, pornită de la o anumită etapă a vieții, neadâncindu-se în trecut, fiind exclusă de o alta, care pornește încă de la nașterea lui, nu întrunește condițiunea de a fi constantă, statornică, cum rezultă din apropierea art. 294, 293 și 296 c. civ., că o cere legiuitorul, și nu poate duce la stabilirea unei filiațiuni, dovedirea ei fiind astfel fără de nici un folos și deci inutilă.

Că întrucât, în speță, după cum s'a arătat în considerentele de de mai sus, se stabilește în fapt că copilul, aflat astăzi în îngrijirea apelantului, căruia la 24 Ianuarie 1933 i s'a întocmit la Legația Română dela Viena, un act de naștere pe numele de Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Stefan Bogdan, ca fiind născut de Lydia Bogdan, căsătorită cu apelantul Henri Bodan, nu este altul decât Rudolf Schonberger, născut la 31 Iulie, în orașul Steyr (Austria), fiu natural al Ma-

tildei Schonberger, care încă dela nașterea sa a avut o asemenea posesiune de stat, fiind recunoscut ca atare, nu numai de mamă sa și cei cu care a venit în contact, dar și de autoritățile prin intermediul cărora a fost dat de suflet Lydiei Bogdan, care, prin luarea de suflet a lui, i'a recunoscut și ea aceiași posesiune de stat, proba cu martori cerută de apelant pentru a stabili posesiunea de stat de fiu legitim al soților Bogdan a aceluiași copil, este inutilă, potrivit dispozițiilor legii analizate mai sus, o persoană neputând avea două posesiuni de stat, posesiunea de stat ce i s'a creiat de la nașterea sa, care nu poate fi intervertită într'alta, excluzând orice altă posesiune ce i s'a încercat să i se stabilească ulterior, această din urmă neputând duce la stabilirea unei filiațiuni.

Că, cu atât mai mult, proba cu martori urmează să fie respinsă ca inutilă, cu cât 1) din încheerea din 25 Ianuarie 1933 a Tribunalului Steyr prin care acel Tribunal aprobă luarea de suflet a copilului Rudolf Schoenberger de Lydia Bogdan, 2) din adresa din 3 Februarie 1933 a magistratului conducător al Oficiului de copii din Steyr, cu care i se trimite reprezentantului Lydiei Bogdan, Johann Müller, contractul de întreținere - care, potrivit art 5 al contractului, după aprobarea lui de Tribunalul Circonscripției Steyr, și trecerea acestei aprobări pe contract, urma să fie predat mamei de suflet, Lydia Bogdan, exprimându-i-se mulțumirea în ce privește comunicarea ce i se făcuse de Johann Müller asupra stărei copilului și dorința ca copilul să facă întotdeauna fericirea mamei lui de suflet, 3) din scrisoarea trimisă de Lydia Bogdan, pe când se afla în Parksanatorium cu copilul de suflet Rudolf Schonberger lui Johann Müller, prin care îl roagă să dea la mărit fotografiile luate copilului de suflet în Parksanatorium Hietzing, copil care oricât ar fi dorit Lydia Bogdan să'l treacă drept copil al ei, știa că Johann Muller știe că acel copil este luat de suflet și el când da la mărit fotografiile, știa că acele fotografii sunt, nu ale unui copil născut de Lydia Bogdan în sanatoriu, ci ale copilului Rudolf Schonberger, luat de suflet de aceasta și adus cu ea în sanatoriu, 4) din adresa din 27 Martie 1933 a aceluiași Magistrat, Dr. Leopold Kuhberger, - care între timp după cum rezultă din depoziția sa, îi trimisese lui Johann Muller actul de naționalitate al lui Rudolf Schenberger, - și care aflând din „Wienertageblatt“ din 26 Martie 1933 despre accidentul suferit de Lydia Bogdan, cu ocazia călătoriei făcută de acesta cu avionul, își exprimă, prin această adresă trimisă lui Johann Muller, părera sa de rău din cauza acelui accident „mama de suflet Lydia Bogdan a decedat“, și că „dorinței ei de a vedea încă odată copilul ei de suflet nu a putut fi îndeplinită“ rugându-l să prezinte celor în drept „condoleanțele cele mai sincere pentru moartea mamei de suflet“, 5) din adresa Siguranței Generale austriace cu Nr. 174532 din 19 Iunie 1933, prin care, răspunzându-se adresei din 28 Martie 1933, a Directorului Comisariatului de poliție din Steyr, care, aflând de moartea mamei de suflet, se interesă de soarta copilului dat de suflet, i se co-

munică acestuia că Dl. Secretar de legație în Ministerul Regal român pentru afaceri străine în București, Henri Bogdan, s'a declarat gata să preia îngrijirea pentru creșterea și întreținerea copilului Rudolf Schonberger, născut în Steyr la 31 Iulie 1933. — Acesta intenționează, conformându-se dorinței exprimate de soția sa accidentată, să adopteze la timp acel copil și să întrebuițeze concediul său din anul acesta pentru a regula personal această chestiune în Steyr, p. Ministru de Stat (ss) d. Elwert, 6) din depozițiile martorului Matilda Schonberger, mama copilului, Dr. Leopold Kuhberger, magistrat conducător al oficiului comunal de copii din Steyr, care a semnat contractul de întreținere împreună cu Lydia Bogdan, sora - îngrijitoarea Maria Urban, care a primit copilul dela Matilda Schonberger și l'a predat Lydiei Bogdan, Johann Muller, care a întovărășit pe Lydia Bogdan peste tot, dându-i concursul său ca să poată lua copilul de suflet, care toți, la 5 și 6 Februarie 1934, când a fost ascultați înaintea Tribunalului din Viena, recunosc în fotografiile copilului, căruia, pe când era internat, cu Lydia Bogdan, în Parksanatorium Hietzing, i s'a confecționat un act de naștere pe numele de Bogdan, pe Rudolf Schonberger, fiul Matildei Schonbergerm luat de suflet de Lydia Bogdan, se stabilește în fapt că, chiar după 24 Ianuarie 1933, dată când i s'a confecționat un act de naștere pe numele de Gheorghe Dragoș Nicolae Vasile Ștefan Bogdan, copilul a continuat să fie considerat și recunoscut ca Rudolf Schonberger, fiu natural al Matildei Schonberger, luat de suflet de Lydia Bogdan. — autoritățile interesându se de soarta lui, în această calitate, redactând și expediind acte privitoare la această stare civilă a lui, pe Lydia Bogdan considerând'o ca mamă de suflet a lui, iar nu naturală, dispunând cercetări prin siguranță pentru a se informa de starea lui, când au aflat că mama lui de suflet a încetat din viață, cei care l'au cunoscut dintr'un început continuând să vadă în el pe Rudolf Schonberger, cel dat de suflet, - să aibă, cu alte cuvinte, o astfel de posesiune de stat.

Că cu privire la aceiași probă cu martori cerută de apelant întrucât după cum s'a arătat prin considerentele de mai sus, se stabilește în fapt că copilul, a cărui stare civilă formează obiectul litigiului de față, în afară de posesiunea de stat de fiu natural al Matildei Schonberger, mai are și un act de naștere pe numele de Rudolf Schonberger, înscris la Nr. 273/932, de Parohia Steyr (Austria), posesiunea sa de stat fiind conform titlului său de naștere, cum, potrivit art. 295 al. 1 c. civ., nimeni nu poate reclama o stare civilă contrarie aceleia ce-i dă titlului său de naștere și posesiunea de stat conformă acestui titlu, urmează că proba cu martori pentru a stabili o posesiune de stat contrară acesteia este nu numai inutilă, după cum s'a arătat prin considerentele de mai sus, dar și inadmisibilă, din moment ce inadmisibilă este însăși reclamarea uneia altfel de stare civilă, decât aceia de Rudolf Schonberger, pe care proba cu martori ar avea menirea să o stabilească.

Că în ce privește cererea apelantului de a se încuviința facerea unei expertize grafice pentru a stabili că scrisorile prezentate intimaților la interogatoriile ce li s'au luat de această Curte, care nu au fost recunoscute cu acea ocazie de aceștia emană dela persoanele indicate într'însele, întrucât intimații au declarat că, deși nu cunosc scrisul și semnăturile din scrisorile produse de apelant, nu se opun totuși ca apelantul să folosească în fața acestei instanțe conținutul lor, facerea unei expertize în scopul cerut devine inutilă, scopul ei fiind acela de a da posibilitate apelantului să utilizeze conținutul acelor scrisori, scop care, și fără încuviințarea acelei expertize, prin declarațiunea intimaților, este atins de către apelant.

Că întrucât se stabilește, astfel în fapt, din considerentele de mai sus, că copilul, a cărui stare civilă formează obiectul litigiului de față, are posesiune de stat de Rudolf Schonberger, fiu natural al Matildei Schonberger, născut la 31 Iulie 1932, în orașul Steyr, (Austria), — confirmată și prin actul său de naștere, care-i conferă această stare civilă, — ceiace exclude posibilitatea existenței unei a doua posesiuni de stat, pe numele de Gheorghe, Dragoș, Niculae Vasile Ștefan Bogdan, ne întrunind astfel condițiunile pe existența cărora apelantul, bazat pe dispozițiunile art. 295 al 2 c. civ., își întemeiază finele de neprimire invocat, acesta este nefondat și urmează să fie respins ca atare.

Pentru aceste motive redactate de D-1 consilier Ștefan P. Mihăileanu, respinge proba cu martori.

Semnați : Ștefan P. Mihăileanu, Gh. Poltzer, St. Stoenescu.

JUDECĂTORIA OCOL II URBAN BUCUREȘTI

Audiența de la 19 Februarie 1936

Judecător : I. Simionescu

Dr. Gh. Dumitrescu în calitate de tutore cu Tantzi Dr. Văleanu
SERVITUTE DE LUMINĂ. — DACĂ POATE FI CONSTITUITĂ. — ART. 612 ȘI 613 COD. CIVIL.

Chiar dacă s'ar putea susține că în codul nostru civil ne reproducându-se textele corespunzătoare din codul francez, servitutea de lumină asupra fondului vecin nu s'a împiedicat sub nici'o formă sau limită, încă pentru ca o asemenea servitute să poată fi admisă, trebuie ca ea să fi fost astfel alcătuită și caracterizată, în cât să nu mai dea nici o îndoială asupra intenției părții, de care a fost călăuzită la alcătuirea ei.

Astfel, prin închiderea unor balcoane cu geamuri opace nu se poate transforma servitutea care inițial era de vedere, întruna de lumină, dat fiind că prin natura lor aceste balcoane în tot timpul vor constitui o posibilitate de a se împieta cu vederea în proprietatea vecină, fie prin spațiurile goale fie printr'o spargere eventuală a geamurilor.

No. 232. — Admisă în parte acțiunea intentată de către Dr. Gh. Dumitrescu în calitate de tutore dativ al minorului Florin Mironescu în proces cu Tantzi Dr. Văleanu.

Judecata,

Asupra acțiunii înregistrată la No. 12873|935, intentată de către Dr. Gh. Dumitrescu domiciliat în Str. Luterană No. 3 București, în calitate de tutore dativ al minorului Florin Mironescu, proprietarul imobilului din București Str. General Gh. Manu No. 24-26 București, prin care chiamă în judecată civilă pe Tantzi Dr. Văleanu, domiciliată în București Str. General Gh. Manu No. 28, pentru ca să fie obligată prin justiție să închidă fereastra dela mansarda imobilului, care este situată la o distanță de 0,58 m. de imobilul proprietatea minorului și să dărâme balcoanele construite la imobilul proprietatea pârții, cu vederea spre imobilul minorului și anume: două balcoane la Etajul I și două balcoane la Etajul II, întrucât toate aceste balcoane, sunt construite cu încălcarea art. 612 cod. civ.; în acelaș timp reclamantul prin acțiune mai pretinde ca pârâta să fie obligată la plata zilnică de câte trei mii lei daune cominatorii pentru întârzierea în executarea cererii socotită până la executare.

Văzând actele de expertiză, descinderile locale și concluziunile orale și scrise ale părților în fapt se constată că, pârâta Tantzi Dr. Văleanu în anul 1934, a construit pe terenul din Str. General Manu No. 28 București, alăturat de imobilul minorului reclamant, o casă cu fereastră la mansardă și patru balcoane la etajul I și II, toate cu vederea spre imobilul minorului, că aceste vederi n'ar fi fost făcute în conformitate cu art. 612 cod. civ., ceea ce a determinat pe reclamant, în calitate de tutore, să intenteze acțiunea de față.

Considerând că reclamantul prin jurnalul Tribunalului Secția Tutelilor cu No. 11927, din 14 Decembrie 1934, a dovedit, în conformitate cu dispozițiile art. 408 cod. civ., autorizarea consiliului de familie de a intenta această acțiune, iar cu actul de partaj prevăzut prin Decizia No. 724|924 a Trib. Ilfov Secția I C. C., a dovedit calitatea de proprietar exclusiv al minorului reclamant; că în dovedirea acțiunii, reclamantul a prezentat actul de expertiză dresat cu ocazia judecării acestui litigiu înaintea Tribunalului Ilfov, în acțiunea în refere, din care se constată că, fereastra de la mansarda imobilului pârții, cu vederea către imobilul reclamantului minor, coroborată această expertiză și cu cele două descinderi locale făcute de această instanță, are o vedere piesișă și că este așezată în zidul perpendicular cu terenul reclamantului la o distanță de circa 0,58 m. — din expertiză — de noi găsită la o distanță de 0,59 m., socotiți de la marginea zidului, la care dacă se socotește că grosimea tocului ferestrei are încă vre-o doi centimetri, toc fixat în zid și care împiedică absolut vederea, prin aceasta ușor se poate vedea, că fereastra este așezată la distanța reglementară prevăzută de art. 613 cod. civ., adică la o distanță de 0,60 m. și ca atare obiecțiunea reclamantului este neîntemeiată, când susține că, acea fereastră, ar constitui o servitute de vedere ilegală și ar împieta astfel asupra liniștei imobilului său.

Că în ceiace privește construcția celor patru balcoane de la ambele etaje, din aceeași expertiză și descinderi locale se constată că, balcoanele ieșite în partea exterioară a zidului perpendicular pe terenul proprietarului reclamant, constituind prin aceasta o vedere piezișă și trebuind în conformitate cu dispozițiunile art. 613 cod. civ. să aibă o depărtare de extrema terenului vecin minimum 0,60m., sunt chiar lângă proprietatea vecină a reclamantului, încălcând prin aceasta dispoziția art. 613 cod. civ., și ca atare acțiunea din acest punct de vedere fiind întemeiată urmează a fi admisă; — în ceiace privește celelalte două balcoane de la etajul I și II construite paralel cu terenul vecin și care dau o vedere directă în acest teren, constatându-se din aceleași acte de expertiză și descinderile locale prevăzute mai sus, că au depărtarea dela terenul vecin de 1,30 m. în loc de 1,90 m. cum se prevede în art. 612 cod. civ. prin aceasta și aceste două balcoane nefiind conform cu legea, și asupra acestui capăt de cerere acțiunea fiind întemeiată urmează a fi admisă.

Considerând că astfel fiind situația de față, pârâta în apărare, prin avocatul său, susține că dispoziția art. 612 nu este încălcată prin aceea că chiar dacă aceste patru balcoane nu au respectat distanțele legale de depărtare, între terenul vecin și balcoane prevăzute de art. 612 cod. civ.; totuși ulterior, aceste balcoane pe o distanță legală de la terenul vecin și la o înălțime cât omul, fiind închise prin cadrul de fier prevăzut cu geamuri opace, prin care orice vedere spre terenul vecin al reclamantului este oprită, prin aceasta reclamantul nu se poate plânge de vre-un prejudiciu de orice natură ar fi acesta; că în conformitate cu dispozițiunile art. 612 și 613 cod. civ. numai servituțiile de vedere sunt supuse condițiilor aci menționate, iar în ce privește servituțiile de lumină așa cum prin geamurile opace au fost transformate balcoanele în litigiu, nefiind oprite urmează ca pretențiunea reclamantului minor, prin tutorele său, neavând justificare legală, urmează a fi respinsă.

Considerând că așa fiind pusă discuția juridică, urmează a se vedea dacă dispozițiunea art. 612 cod. civ. condiționează această servitute de vedere, de existența unui prejudiciu și dacă în speță există sau nu prejudiciu sau posibilitatea unui eventual prejudiciu în patrimoniul reclamantului.

Considerând că asupra acestei situațiuni juridice instanțele judecătorești s'au pronunțat și pro și contra; că Inalta Curte de Casație Secț. I la 12 Decembrie 1933, contrar unei alte decizii din anul 1932 nu a admis punctul de vedere susținut de pârâtă, stabilindu-se contrariul prin această decizie și interpretând că nici textul art. 612 sau un alt text nu condiționează aplicarea acestei dispozițiuni de posibilitate de a se vedea prin ferestrele sau balcoanele încrimate în interiorul proprietății vecine și nici de existența sau neexistența vreunei vexațiuni; interpretare care corespunde cu intenția inițială a legiuitorului, așa cum a precizat-o Guy Coquille prin cuvintele „Mais enfin d'éviter des animosités et des fâcheries entre

voisins on a établi des règles spéciales pour les fenêtres et d'autres ouvertures“. Pl. II, pag. 913

Că chiar dacă s'ar putea susține cu oarecare temei teza contrară și că prin aceea că textele noastre corespunzătoare servituții de lumină cu textul frances nu s'au reprodus și că nu s'a legiferat și împiedecat sub nici o formă sau limită această servitute de lumină asupra fondului vecin, totuși această servitute de lumină trebuie să fie astfel alcătuită și caracterizată încât să nu mai dea nici o îndoială în ceea ce privește și intenția părții și felul care a călăuzit-o atunci când s'a proiectat și înfăptuit această servitute conform judiciosului criteriu menționat și precizat așa de clar de Curtea din Lyon din 9 Februarie 1906 S. 1906 II/906 prin cuvintele „Les vues sont ouvertures ordinaires non fermées ou munies de fenêtres qui s'ouvrent et laissent passer l'air. Les jours sont ouvertures grillées et formées par un verre dormant, c'est-à-dire ne s'ouvrant jamais; ils peuvent donc servir à éclairer une pièce sombre mais non à l'aérer“.

Considerând că în speța de față pârâta prin înființarea balcoanelor inițial a intenționat să facă o servitute de vedere ilegal stabilită asupra fondului vecinului, că recunoscându-și greșala ulterior închizând cu geam dormant aceste balcoane situația faptică și uridică nu s'a schimbat căci aceste balcoane în mod virtual ar continua să fie un izvor de „animosités et acheries“ între cei doi vecini, prin aceea că, această închidere a balcoanelor nu poate transforma servitutea care inițial era o vedere, într-una de lumină, dat fiind că prin natura lor, aceste balcoane în tot timpul vor constitui o posibilitate de a se impieta cu vederea în proprietatea vecină, fie printr-o spargere de geam, fie prin faptul că, așa cum se constată și în procesul-verbal de descindere locală cu data de 1 Iunie 1935, partea de jos a balcoanelor fiind acoperită numai cu tablă, sunt spații goale, prin cari ușor se poate arunca indiscreția unei vederi; considerațiuni cari adăugate la celelalte situații juridice arătate mai sus, determină a se vedea că acțiunea este întemeiată în parte, iar obiecțiunile pârâtei neaplicabile în speță.

Considerând că în ceea ce privește daunele cominatorii, pentru obligațiunile de a face, cum este în speța, deasemenea fiind admisibile în parte urmează a le aprecia pentru executarea acestei cărți de judecată la suma de una sută lei pe zi, întrucât prejudiciul ce se cauzează nu este de natură gravă, cu cheltuieli de judecată apreciate la suma de lei două mii.

Pentru aceste motive admite în parte.

Semnat: *I. Simionescu.*